

[Arbejdsministeren]

sen virkelig, at man har det særlig godt som langtidsarbejdsløs, hvis man kommer ud på en virksomhed, ikke fordi arbejdsgiveren har ønsket det, ikke fordi virksomheden har ønsket det, men fordi man er blevet tvunget til at tage den pågældende som følge af en tvangsmæssig anvisningsordning? Jeg tror, hr. Jørgen Jensens forslag, hvis man kan kalde de løst henkastede synspunkter, der her er formuleret, sådan, er nøjagtig lige så, om ikke mere problemfyldt end regeringens. Jeg synes i det hele taget, at kommunisterne og andre skylder at fortælle, hvordan man vil overvinde langtidsarbejdsløshedens problemer på en måde, som er effektiv over for disse mennesker.

Så vil jeg til hr. Bolvig kun sige, at jeg har noteret mig for det første den positive holdning, som jeg er glad for, og for det andet, at hr. Bolvig sætter fingeren på en række vanskeligheder, som for nogles vedkommende allerede i min fremsættelsestale er erkendt som vanskeligheder, som jeg mener vi skal arbejde videre med i udvalget. Det gælder f. eks. 5 ugers reglen som grundlag for beregning af den individuelle efterlønssats, der skal være gældende i ordningens første 2½ år. Disse spørgsmål, ligesom spørgsmålet om optjening af anciennitet ved beskæftigelse i de nordiske lande og i u-landene, er spørgsmål, som jeg mener vi skal diskutere under udvalgsarbejdet. Det gælder også spørgsmålet om deltidsarbejde, som jeg har en positiv holdning til, men som jeg måske nok er lidt tvivlende over for muligheden af at klare i denne omgang.

Jeg vil i øvrigt sige, at forslaget bevidst er lagt tæt op ad det udvalgsforslag, der ligger, bl. a. med henblik på, at man med dette som grundlag skulle kunne føre reelle forhandlinger med de politiske partier i folketingets arbejdsmarkedsudvalg.

Regeringen er opmærksom på den belastning, der pålægges kommunerne, og også på, at den er forskellig fra kommune til kommune, ja, fra landsdel til landsdel, og vi vil i de byrdefordelingsforhandlinger, som foregår sideløbende med arbejdet i folketinget, tilstræbe den største grad af lighed, af retfærdighed i fordelingen af byrderne mellem kommunerne.

Hr. Bolvig siger, at forslaget kommer lidt sent, og det skal jeg være den første til at indrømme; vi havde også ønsket, at det var

kommet tidligere. Men hvis man begynder at tænke over, hvad det egentlig vil sige at prøve at få 62.000 mennesker tilbage til arbejdsmarkedet igen, mennesker, som for de flestes vedkommende har været ude af arbejdsmarkedet uden afbrydelse, siden den nuværende økonomiske krise satte ind, vil man vide, at det ikke bare er et spørgsmål om at have den rette holdning eller en god vilje. Det er i høj grad også et spørgsmål om at finde modeller, finde instrumenter, der overhovedet kan løse denne opgave i praksis.

Jeg var ked af den lidt negative tone, der prægede hr. Honorés indlæg, både hvad angik efterlønnsordningen, og hvad angik langtidsledighedsplanen. Jeg håber, at hr. Honoré, når han får lejlighed til at studere forslaget nærmere, vil opdage, at det ikke udelukker tjenestemænd, at det ikke udelukker selvstændige, at det ikke udelukker medhjælpende hustruer, men at det er et tilbud om efterløn, der står åbent for hele befolkningen.

Jeg skal også til hr. Honoré sige, at vi har ikke sagt, at der vil være 100 pct. beskæftigelseseffekt ved alle de mennesker, der går fra beskæftigelse over til efterløn, idet vi også regner med, at en del af disse job vil falde væk, når folk går over på efterløn, men vi mener alligevel, at der vil være en ganske betydelig beskæftigelseseffekt. Det er ikke vores indtryk i hvert fald, at danske erhvervsvirksomheder drives som sociale institutioner, som af hensyn til de ældre medarbejdere opretholder en hel række arbejdspladser, der ikke er brug for. Jeg tror udmærket, man i virksomhederne ved, at disse mennesker udfører et stykke arbejde, og når de forsvinder, vil man selvfølgelig være interesseret i at få dem erstattet af andre.

Så var jeg direkte ked af det udtryk, som hr. Honoré brugte om, at vi førte hetz mod de ældre erhvervsaktive. Skulle dette, at vi giver mulighed for, at en almindelig arbejder, en almindelig funktionær, en lille handlende får de samme muligheder for at forlade det aktive liv på arbejdsmarkedet, som højtlønnede tjenestemænd, direktører og store selvstændige erhvervsdrivende har haft igennem en meget lang periode, være udtryk for en hetz mod de ældre erhvervsaktive? Tværtimod mener jeg, at vores planer her er udtryk for solidaritet over for de ældre, også fordi, som jeg understregede det før, der ikke er tale om, at vi vil tvinge de ældre på en